

Fényugár

Evangeliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félfévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

És nem törődöl senkivel!

Máté 22:16.

Úgy hangzik, mint egy szemrehányás. Kivált, ha megtudod, hogy ellenséges ajkáról fakadt. Voltaképp azonban dicséretnek készült, melynél nagyobbat az illető nem tudott Jézusra találni. „És nem törődöl senkivel, mert embereknek személyére nem nézel.” Magára vette mindenkinek gondját, olyan Atyát mutatott be nekünk, Aki fejünk hajszálaival is törődik; mint Gyöngykereskedő kész volt egyetlen kis gyöngyszemért mindenét odaadni. „Mindenkivel törődött!” Ez lehetne az életének egyik felírása. De nem teljes így! „És senkivel sem törődött!” Így lesz az teljessé.

Villamosozz végig Budapesten, láss magad körül sok embert és figyelj meg, hogy mivel törődik a szíved! Megdöbbenhetsz a fényképeken. Mindenki azt látja, amivel törődik. Mit látott Jézus? A halhatatlan lelket. Miben merült ki Számára az ember lényege? Abban, hogy megváltásra szoruló vagy te is! Hányszor ejt meg téged valakinek a vagyona, a rangja, anyészetre siető bája, amelyen a moly, rozsdás a férgek fognak lakmározni. Irigyled, csodálad tehetségét s művét, szellemes beszédét, babérijait, életügyességét, s egyéniségének rendkívüli voltát s közben elfelejtkezel e kettőről: hogy ő is halandó s halhatatlanságra elhívott lélek.

Embereket látva, mik állnak előtted? Egy csomó hús és vér? Fiatalság 18—30—40 kívánatos évvel? Imponáló termet, értékes befolyás, nagyszerű élvezet, kedélyes óra? És legvégül, vagy ott sem az, hogy halhatatlan lélek? Igen, gondolkoztál te már, mi az: halhatatlan lélek! Az vagy te magadnak a magad számára? És mikor lehetnek mások is azzá a te számodra?

Valakinek nagy volt a fájdalma. Úgy szeretett volna szabadulni ettől a felületesen s rútán fényképező szívtől, amely sokat törődik azzal, amivel nem kell, és semmivel sem törődik, amivel meg kell. Egyszer aztán megértette az útát. Hogy is tapasztalhatnék addig én más, míg nálam magamnál előtérbe nem nyomul a halhatatlan lélek. Az Isten gyermeke lépjen előtérbe s Annak a személye, Aki mindegyiknél törődött az én megváltásra szoruló lelkemmel s engem is megmenthet, hogy nekem se kelljen törődnöm semmivel mással, csak azzal, a mivel Ő.

G. A.

Bodelschwing Frigyes.

Előkelő brandenburgi családból született Tecklenburgban 1831. márc. 6-án. Gyermekkori játszótársa volt Frigyes császárnak. Nagy hatással volt rá párbajban megsebesült bátyjának halála, akit mélységes összetörettetés után az utolsó percekben Ésaías 43. 1. versével vigasztalhatott: „Ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak téged, enyém vagy.” Gazdasági pályára lépven megrendítően tapasztalja a nép lelki és szellemi nyomorát. Egy Biblia szerint élő falusi postamesterrel való megismerkedés felébreszti benne a saját maga lelki állapotával való elégedetlenséget. Ugyanakkor egy 28 év óta betegen fekvő, nagy szegénysége mellett is boldog hívő férfi ráirányítja figyelmét az Egyiptom kincseinél nagyobb kincsre: a Jézus Krisztus vére által nyerhető bűnbocsánatra és megváltott életre. Nem sokkal később, mikor aratók fogadására a szomszéd faluba megy, a templomban épen a nagy aratásról szól az igehirdetés. Mikor a lelkész felteszi a kérdést: Nincs-e itt valaki, aki kész maga is az Ur arató munkájába állni, — Bodelschwing szívében beáll a döntés. Egy missziói ünnepély alkalmával hall a párisi német utcaseprők elhagyatottságáról s a porosz pénzügyminiszter fiát nem sokkal később a Mont Martre egy III. emeleti bérelt szobájában találjuk, amint az Ige köré gyűjtött rongyos gyermekek és zülött emberek között egy újjával játszik a harmóniumon. Később templomot s két szobás felházban lelkészlakot s iskolát épít, míg 1864-ben felesége gyengélkedése folytán Weszfáliában vállal lelkészi állást.

1868.-ban 12 nap alatt mind a négy gyermekét elveszti s ettől fogva még jobban a szenvedők szolgálatára érezte magát elkötelezve az Urban tökéletesen megvigasztalt lélek 1871-ben a Bielefeld melletti Béthel nevű menhely lelkészéül hívja meg egy komoly keresztyén kör. Bodelschwing elfogadja a meghívást, s ezt az engedelmességet használta fel az Ur arra, hogy két parasztházból a világ legnagyobb szeretetintézménye fejlődhessen ki. Béthel elsősorban az epileptikus betegek számára alapult, de szinte azt mondhatni, van ott most már minden. A betegek maguk is dolgoznak s a legkülönbözőbb munkaágakkal Béthel úgyszólván minden maga állít elő magának. Mindenki résztvesz a naponkénti áhitatokon. Ének, ige és ima viszi a lelkeket, betegeket és gondozókat egyaránt a keresztről kiáradó jótékony békességhez s kiapadhatatlan erőforráshoz. Pavillon rendszerben épült s 1910-ben már 50 háza van 2000 beteggel. A Béthellel egyidős Sarepta-anyakáznak 1300 diakonisszája és 460 diakonusa hirdeti, hogy menyire szívében volt Bodelschwingnek az igazi belmissziói munka. Még a lelkészjelöltek számára szemináriumot is állított. Béthel hatása így kiterjeszkedett egész Németországra, sőt a külmissziór évén más világrészekre is.

Mindvégig boldogan szolgálván 1910. április 2-án halt meg. Utolsó áhitatán arra intette nagy családját: minden gondotokat Óréa vesétek. Jelszava II. Kor. 4. 1. volt. Kegyelemből élt, azért lehetett nyilvánvalóvá művében a mustármag törvénye.

A szeretet hatalma.

Másfél évvel ezelőtt a Bielefeld melletti Béthelben azon a helyen, ahol a Sarepta nevű diakonisszházból egy híd vezetett a hegyoldal felé, szép időben, hűs bokrok árnyékában állott egy betegkocsi. A kocsiiban egy 14—15 évesnek látszó fiú feküdt, aki azonban már 32 éves volt. Életében még nem volt egy nyugodt perce sem, súlyos agybaja miatt egész teste állandóan remegett. Jánosnak hívták. Gyermekkora óta Béthelben volt. Súlyos betegsége dacára megmaradt ép értelme. Sápadt arcából két világos sugárzó szem nézett az emberekre. Ha megkérdezte tőle valaki, hogy hogy van, reszkető ajkairól mindig ugyanúgy hangzott:

*Hol Jézus Krisztus csak az Úr,
A szív mindjobban felvidül*

és amellet úgy ragyogott az arca, mintha az Úr felett való nagy öröme áradt volna ki a szívéből.

Egy napon arra ment a Nazareth nevű diakonusház vezető lelkésze. Amikor János meglátta a lelkészt, odakiáltott: „Lelkész úr nem segítenek nekem halat fogni!” Csudálkozva kérdezte a lelkész: „Halat fogni — itt szárazföldön?” János mindjárt megmagyarázta: „Engem most N. N. diakonus ápol.” „Igen,” — felelte a lelkész — „és azt hiszem jól és hűségesen végzi a dolgát.” „Igen,” — felelte János — „nagy szeretettel ápol, de én most mégis azt szeretném, hogy ezentúl más ápolóm legyen.” „De ugyan miért?” — kérdezte a lelkész. „Azt szeretném, hogy ezentúl X ápoljon” — és megnevezett egy iszákos embert, aki mint munkanélküli csavargó került Béthelbe és ott mindenféle munkát végzett. A lelkész figyelmeztette őt, hogy ez nem jó lesz, de János megmaradt az óhaja mellett, mert „úgy szeretnék a lelkének

szolgálni” — mondotta. Az óhaját teljesítették.

Nem sok idő múlva bekövetkezett, amitől tartottak. Egy éjjel részegen került haza az iszákos ember s durván üllegette Jánost. Az éjjeli inspekciós testvér meghalotta a kiáltásokat és kiszabadította a szegény beteget. El akarták űzni az ápolót, de János addig könyörgött, amíg még megkegyelmeztek neki.

Néhány nap múlva megint ugyanez történt. De végül is a gyenge, beteg János győzött. Az iszákos ember megtért és élete végéig hűségesen és szeretettel ápolta Jánost.

A beteg János halat fogott. Nem akarunk mi is halat fogni az örökélet számára?

Imádkozatok hűségesen.

Dr. Pierson mondta el a következőket:

Müller Györgytől nem sokkal halála előtt megkérdeztem, hogy volt-e neki olyan kérése, amit Isten nem teljesített. Amire elmondta nekem, hogy 62 évig, 3 hónapig, 5 napig és 2 órahosszat imádkozott 2 férfi megtéréseért, akik még most sem tértek meg.

Megkérdeztem: „És várja, hogy még meg fognak térni?” — „Igen, várom” — felelte — „azt gondolja, hogy Isten 62 éven át a szívére helyezné két ember sorsát egy gyermekének, ha nem volna szándéka, hogy megmentse őket?” Nem sokkal ezután meghalt Müller György és Bristol egyik templomában prédikáció közt megemlíttem ez a dolgot. Amikor a templomot elhagytam, egy hölgy jött felém és így szólt: „Egyik a két férfi közül az én nagybátyám; néhány héttel halála előtt megtért.” — Azóta hallottam, hogy az a másik férfi is, aki Dublinban lakik, megismerte Urát és Megváltóját.

Az örmény misszióból.

Wartanusnak, egy 32 éves keghii örmény keresztyén nőnek és fiának a megrázó történetét írja le Jeppe kisasszony „Az aleppói menekült otthon”-ról szóló beszámolójában, a német „Orient-Misszió” egy röpiratában.

A háború elején Wartanust, férjét és gyermekét Charputba deportálták. Pihenés nélkül, kegyetlenül hajtották a holtra fáradt embereket egyik helyről a másikra. Mardiban Wartanust a vérhas levette a lábáról és eszméletlenül feködött a hideg kövön. A férje nem maradhatott ott vele, mert a katonák korbáccsal és szuronnyal hajtották tovább.

Amikor állapota egy keveset javult, jött a parancs, hogy az összes örmény Urfába menjen. Leküzdve a gyengeségét indult tovább újabb fáradalmak és szenvedések közt.

Napokig és hetekig vándoroltak a syriai sivatagon keresztül. Az élelmiszer elfogyott és a kiüldözött örmények az oázisok növényzetéből éltek. Végre a távolban egy kis arab falut, „Tel Abiat”-ot látták. Itt kaptak az éhezők kevés kenyeret és levest. A következő napon tovább kergették őket Rakába.

Utközben vándor arabok támadták meg a kis karavánt. A férfiakat, az idősebb nőket és gyermekeket meggyilkolták, a fiatal lányokat és asszonyokat pedig háremekbe hurcolták.

Az első hetekben jól bántak Wartanussal. A fia messziről követte őt, az arabok azt is rabszolgaságba hurcolták. Az anya napokig gyászolta és siratta gyermekét. A durva arabok megverték érte és megfiltották, hogy sírjon. Amikor látták, hogy nem érzi ma-

gát otthonosan náluk, nagyon sok munkát adtak neki. Bogácskórót kellett szednie tüzelésre és más fűtőanyagot és azt több órai távolságról hazavinni. Azonkívül vizet hordani és más nehéz munkákat végezni.

Igy ment ez éveken keresztül. Wartanus türelemmel várta a jobb idöket. Ha kezdett csüggedni, akkor a gyermekére gondolt.

Két év múlva meghalt az arab férje és amint az olt szokás, a halott fivérének a felesége lett. Fia született és így valamivel jobb bánásmódban volt része. Néhány hónap múlva azonban eladta a férje egy rakkai embernek, akinek már két felesége volt. A férje megszerette, mert szorgalmas és rendes volt. Fia született és ez felkeltette a két mohammedán nő féltékenységét.

Férje néhány napra Aleppoba utazott és a három asszony egyedül maradt otthon. A két asszony elhatározta, hogy Wartanust megöli. Éjszaka rávetették magukat és meg akarták ölni. Ez nem sikerült, ekkor egy szobába zárták és éhez-tették. Néhány nap múlva újra rátámadtak, az orrcsontját betörték és kegyetlenül megcsonkították.

(Folytatjuk.)

Gondolatok.

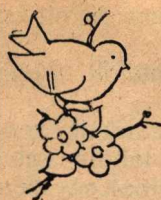
Minél jobban nő a szükség, minél közelebb jön az ellenséges sereg, annál szilárdabban állunk Jézusban és annál közelebb jutunk Ő hozzám.

*

Aki a földiekhez még ragaszkodik, az bizonyosságot tesz arról, hogy a mennyei kincseket még nem látta.

*

Elvész a bátorságunk, a karjaink csüggedten hanyatlanak alá, ha mi még a munkánktól, a bizonyosságtételünktől valamit is várunk.

Gyermekeinknek!

Az Ur Jézus szereti
a gyermekeket.

Hinz Anna misszionárius néni Changshaból írta le ezt az igaz történetet.

Április 6-án útnak indultam az egyik segítőtársammal, hogy néhány külállomásunkat felkeressem. Először Chinghianghóba értünk. Megébédeltünk, majd ebédután házról-házra mentünk és meghívtuk az asszonyokat az összejövetelekre. Ha láttátok volna, hogy milyen nagy csapat gyerek kísért bennünket és mutatta házról-házra az utat. A bibliaórára is eljöttek és a kis testvéreiket is magukkal hozták. Gyakran közbekiálóztak, de azért figyeltek is.

Másnap meglátogattunk egy 82 éves kínai nénit, akit Liunak hívtak. Alig, hogy oda értünk, megtelt a szoba gyermekekkel, később az anyáik is eljöttek. Beszéltünk nekik a Megváltóról. Egy egyszerű énekversre is megtanítottam a gyermekeket, ez valami egészen új volt nekik. A dallamra nem nagyon figyeltek a gyermekek, úgy énekeltek, ahogy tudtak. Azután még imádkoztunk az öreg nénikével és Isten kegyelmébe ajánlottuk.

Másnap megint újra keltünk. Egy házban sok asszony és gyermek volt. Egy kis képes történetet adtunk a gyermekeknek, amely azt ábrázolta, hogy az Ur Jézus szereti a gyermekeket. El akartam magyarázni a gyermekeknek a képet, de amikor közeledtem hozzájuk, elszaladtak, csak egy maradt ott. Annak azután elmondtam, hogy az Ur Jézus szereti a gyermekeket, „az Ur Jézus téged is szeret” — mondtam. Láttátok volna csak, hogy

mi történt erre? Az összes gyermek közelebb jött és nekik is el kellett mondanom ugyanazt. Az anyák is közelebb jöttek, akik eddig nagyon barátságatlanok voltak. Tetszett nekik, hogy van valaki, aki az ő gyermekeiket szereti. Figyelmesen hallgatták a többit is, amit az Ur Jézusról mondtunk.

Amikor visszafelé jövet megint elmentünk a ház előtt, kint álltak a gyermekek az ajtó előtt és utánunk kiáltottak: „Jesu ai hsiao hai — tsi,“ ami annyit jelent, hogy: „Az Ur Jézus szereti a gyermekeket!”

Örültök-e ti is ennek?

Tintafolt.

Emlékeztek-e még gyermekek a babaruháról szóló történetre? Megigértem akkor nektek, hogy megírom, hogyan került a tintafolt a kis Margit szívére.

Margitka már az első polgáriba járt. Nagyon sok leckét kapott az iskolában, sietett haza.

Az édesanyjuk elment hazulról. Ella, Jolán, Palika már megtanulták a feladatukat. Margit maga maradt a nagy ebédlő asztalnál, elővette a számtanfüzetet és a tintásüveget. Mielőtt rátette volna az asztalterítőre, eszébe jutott, hogy az édesanyjuk szigorúan meghagyta, hogy az asztalterítőn dolgozni és a tintatartót rátenni nem szabad. Kezdett gondolkozni, hogy mit csináljon? Levegye-e az asztalterítőt, vagy nem? Ha léveszi, öt percet veszít a drága idejéből. Meg azután azért a féoldal irni-valóért! Tíz-tizenöt perc alatt készen is van. „Fogok vigyázni” — gon-

dolta magában. Anyuka úgy sincs itthon, — nem látja senki sem.“ Ugyanakkor megszólalt egy másik hang is a szívében: nem szabad, ne tedd! De ő nem hallgatott rá.

Margit gyorsan fogta a tintatartót és a számtan füzetet, — szék nem is kell, így állva hamarabb megy. Belemártotta a tollat a tintába. „De jaj, mi zörög az előszobában? Csak nem anyuska jött haza?“ — Nem ő volt. De „jaj!“ — és ez a második „jaj“ azután igazán jaj volt. A tintatartó feldőlt és egy hosszú fekete csik húzódott végig a piros bársony terítőn. Nem akart hinni a szemének, nézte, nézte, de hiába — az csak ott maradt.

Mikor ijedtségéből magához tért, lekapta az asztalterítőt és szaladt vele a fürdőszobába. — Bezárkóztott és kezdte mosni a foltot, de az egyre csunyább lett. Jaj, csak az édesanyja ne tudja meg, ne lássa meg. Hasztalan volt minden mosás, a tintafolt nem tűnt el. Mit volt mit tenni? Elhatározta, hogy eltünteti az egész asztalteri-

tőt. Felvitte a padlásra és ott egy ládába rejtette.

Igy került a tintafolt Margit szívére.

Másnap az édesanyjuk megkérdezte, hogy nem látta-e valaki az asztalterítőt. Margitnak egyszerre nagyon melege lett és csendesen kisomfordált a szobából.

Évek mulva került elő újra az asztalterítő. Elküldték a tisztító intézetbe, de a folt nyoma megmaradt.

Margit szívéen is ott maradt a folt és ahányszor ránézett az asztalterítőre, úgy fájt, úgy égett. Egészen addig volt ott a folt, amíg Margit nem találkozott az Ur Jézussal és el nem mondta neki a dolgot. Az Ur Jézus megbocsátott, de azt kívánta, hogy mondja el az édesanyjának is. El is mondta és az Ur Jézus lemosta Margitka szívéről azt az égető, fájó foltot.

*Halld egy bárányt ismerek,
Rút mocsárba béesett,
Arra jött hű pásztora,
Karja közt vivé haza,
Halld, halld, halld,
A bárány én vagyok,
Halld, halld, halld,
A bárány én vagyok,
Bűnöm nagy s az Ur
Szerelme még nagyobb.*

*Lásd, a bárány én vagyok,
Szót fogadni akarok,
Nem hagyom el pásztorom,
Véle járok jó uton,
Lásd, lásd, lásd,
A bárány én vagyok,
Lásd, lásd, lásd,
A bárány én vagyok,
Jó Megváltóm, a tied,
Tied vagyok.*

Tudakozzátok az Írásokat!

Nov. 16. És. 52 : 13—53 : 12. A Bárány Jézusnak előre vetett képét már akkor szemlélhette a zsidó nép, mikor az Egyiptomból való kivonuláskor a husvétii bárány vére adatolt neki jelül a szabadulásra. (II. Móz. 12 : 1—13.) Ésaiás próféta kiegészíti ezt a hasonlatot olyan szavakkal, amelyekkel még világosabban reámutat arra, aki szeliden és alázatosan, mint egy bárány, fogja tűrni a bántalmazásokat és a szenvedéseket s akinek szenvedése, halála, vére fogja eltörölni a mi vétkeinket. Kevesen voltak, akik megértették a husvétii bárány történetét s a próféta jövődőlését. De csodálkozhatunk-e ezen, mikor ma, kétezer évvel a prófécia beteljesülése után is oly sokan nem értik meg Jézust, az érettük is megöletett Bárányt?

Máté 25 : 14—30.

Nov. 17. És. 54 : 7—15. Az Úr irgalmassága nagyobb az Ó haragjánál. Az atyák vétkeinek megbüntetését a fiakban csak harmad- és negyedigizig ígéri, de az irgalmasságot azokkal szemben, akik Őt szeretik : ezeriziglen. (II. Móz. 20 : 5, 6.) A bűnbánót újra meg újra kegyelmébe fogadja, megvigasztalja és elárasztja csodálatos áldásaival. Ne indítson-e ez mindnyájunkat arra, hogy ahelyett, hogy folytonos botlásainkkal és hűtelenségünkkel próbára tegyük türelmét inkább meghálálni igyekezzünk nagy jóságát engedelmisségünkkel és hűségünkkel? Ez nem csak neki öröm, hanem nekünk is nagy nyereség.

Máté 25 : 31—46.

Nov. 18. És. 55. Hatalmas hívó szót az, amelyel az Úr itt hívogatja magához a lelkeket. Van benne könyörülő irgalmasság (1. v.) szelid szemrehányás (2. v.) biztató ígért (3. v.) sürgetés (6. v.) komoly fedds (7. v.) Isten lényének kinyilatkoztatása (8. 9. v.) az Ő beszédének hatalmáról való bizonyágtétel (10, 11. v.) s a tőle nyerhető legfőbb javaknak elibünk tárása. Hidegen hagyja a te szivedet ez a hívó szót? Vagy engedtel már neki?

Jak. 1 : 1—15.

Nov. 19. És. 57 : 15—21. Hivatkozik az Úr az Ő magasságára és szentségére is, s ez nyilatkozik meg haragjában is; melylyel a bűn ellen fordul. Erről nem is szabad soha megfeledkeznünk. De ez a magasság és szentség épen arra való, hogy megalázzon és összetörjön bennünket, s az alázatos és megtört szívüket fölemeli az Úr. A hála gyümölcse csak azoknak ajkán terem meg, akik találkoztak már a szentséges s az irgalmas Istennel. Ezek megtalálták a vigasztalást, a gyógyulást, a békeséget.

Jak. 1 : 16—27.

Nov. 20. És. 59 : 1—10; 15—21. Az ember, aki elvárja Istentől, hogy neki mindent megadjon, amit kíván, ha nem kapja

meg kívánságait, könnyen Isten ellen fordul. Őt vádolja, sőt gyakran meg is tagadja. Az pedig nem jut eszébe, hogy közte és Isten közt egy nagy gát van, amely nem engedi meg, hogy imádságai fölhasanak a mennybe és választ nyerjenek, s ez a gát a saját bűne. A bűn az egyetlen gát, amely bennünket Istentől elválaszthat, a bűn, bármely formában jelentkezék is. Isten ígéje a bűnnek legkülönbözőbb fajta-ít és megnyilvánulásait sorolja itt fel, a hamis gondolatoktól kezdve egészen a vérontásig, s egészen bizonyos, hogy a te bűnöd is közte van, kedves olvasóm. Az a kérdés, hogy Jézus vére elmoshatta-e már a te bűnödöt, elfogadtad-e már hittél ezt a drága vért? Ha igen, akkor leomlott a gát, ha nem, akkor fogadd el még ma!

Jób 14 : 1—5.

Nov. 21. Máté 24 : 15—28. Nehéz idők lesznek az utolsó idők, melyek az Úr Jézus újabb földrejövetelét megelőzik. A nagy nyomorúság az Isten gyermekeinek hitét is meg fogja próbálni, de aki mindvégig állhatatos marad, az idevél. Ezeknek az utolsó időknek előzét már most is érezzük. Sokféle kísértés veszi körül az Isten gyermekeit s igyekszik őket lanyhaságba, a világgal való megalkuvásba, vagy tévelyésbe, babonáságokba belevinni. Mily nagy bölcsesség az Úrtól, hogy eljövételének idejét nem szabta meg napári pontossággal, mint ahogy azt némely tévelygő szekta kiszámítani igyekszik, hanem arra inti az övéit, hogy álljanak ellen minden kísértésnek és legyenek mindenkor készen.

I. Thess. 4 : 13—18; Ján. 5 : 19—29; Zsid. 10 : 32—39.

Nov. 22. /solt. 86. A megpróbáltatások, a szenvedések különösen arra valók, hogy három fontos dolgot tanuljunk meg általuk : 1. a saját tehetetlenségünket, gyarlóságunkat, bűnös voltunkat, 2. Istennek nagy kegyelmét s a segítségre való készségeit és képességeit és 3. a hálaadást úgy a szenvedésekért, mint a szabadulásért. Aki ezt a három dolgot megismerte, megtanulta, az olyan iskolán ment keresztül, amely többet ér minden földi tudományt tanító iskolánál, mert az az ismeret, amelyet Isten iskolájában szerzünk, nem csak erre a földi életre érvényes, hanem átnyúlik az örökkévalóságba, s képessé tesz bennünket arra, hogy ott sokkal zavartalanabban és tökéletesebben imádjuk és szolgáljuk az Urat.

Jak. 2 : 1—13.

Nov. 23. És. 60 : 1—12. Lehet-e földi ember, vagy földi nép számára felségesebb ígért, hogy az Úr dicsősége meg fog látatni rajta. Pedig az Úr épen ezt akarja elérni népével. Azért kell nekünk vele együtt szenvednünk, hogy vele együtt meg is dicsőüljünk (Róm. 8 : 17). Azért kell az Ő gyalázatát hordoznunk (Zsid. 13 : 13); hogy elnyerhessük az életnek koronáját. (Jel. 2 :

10.) Csodálatos kilátások ezek, nyitott szemek kellene ahhoz, hogy meglássuk őket, nyitott fülök, hogy jól megértsük ezt a szót: „Kelj fel, világosodjál,” vagy mint ahogy azt az új-testamentum apostola kifejezi: „Serkenj fel, aki aluszol és támadj föl a halálból, és fölragyog tenéked a Krisztus.”

Jak. 2: 14—26.

Nov. 24. És. 60: 13—22. Az Úr győzedelmes népének nemcsak a mennyei dicsőség van megígérve, hanem az is, hogy uralkodni fog a földön, majd ha az Úr egészen birodalmába veszi azt, s Ő lesz itt a király. Mert erre a földre, amelyen most a sátán és a bűn uralkodik, s amelyen Isten gyermekeinek most szenvedniök kell, erre a földre még az a dicsőség vár, hogy az Úr a maga idejében megszabadítja minden nyomorúságától, a bűntől, a szenvedéstől, a haláltól, s igazság, világosság, szeretet és szentség fognak uralkodni rajta. S az Úr minden dicsőségét megosztja a maga népével, megosztja azokkal, akik égő lámpával és olajjal telt korsóval várják az Ő eljövételét. (Máté 25: 1—13.)

Jakab 3.

Nov. 25. És. 61. Mikor az Úr Jézus Názáretben bement a zsinagógába, Ésaiás könyvéből ezeket az igéket olvasta föl, amelyek itt a 61. rész első versében olvashatók, és azokat magára alkalmazta. (Luk. 4: 16—21.) Ő az, akiben ez a prófécia beteljesedett. S nem csak földi életében, nem csak a zsidó nép között, hanem minden időben, minden nép között. Ha szegény vagy, menj hozzá, s megtölti szivedet örömmel és boldogsággal, ha fáj a szived, menj hozzá és meggyógyít, ha bűneidnek rabja vagy, menj hozzá, feloldoz és szabadabb tesz. S ha mindezt megselekedhette veled, akkor írtad is betelki a 10. vers ígérete, amely Őbenne és Ó általa mindazoknak szól, akik az övéi.

Jak. 4.

Nov. 26. És. 62. A próféta szive nem nyughatik amiatt, hogy Istennek szent temploma és városa le van igazva, föl van dűlva, nem töltheti be a maga rendeltetését, hanem mint elhagyatott föld, pusztán hever. Föltűnnek lelki szemei előtt Istennek ígéretei Jeruzsálemre vonatkozólag, s bizva, remélve imádkozik, küzd és tusakodik azoknak beteljesüléseért. Tudunk-e mi is így imádkozni a mi egyházunkért, a mi magyar hazánkért? S készek vagyunk-e imádságunkkal, bizonyágtételünkkel, egész életünkkel utat készíteni a nagy ébredés számára? Itt is szükség van arra, hogy az akadályok nagy kövei, elhengerítessenek, hogy az evangélium zászlaja magasra emeltesék, hogy azok, akik még távol vannak az Úrtól, meglássák a világosságot, megismerjék az utat és meginduljanak azon. Részt vesz-e te ebben a nagy és szent munkában?

Jak. 5: 1—11.

Nov. 27. És. 63: 1—10. Megkapó ellentétben áll itt egymással Isten bosszuálló haragja és könyörülő szeretete. Bosszuálló haragja azok iránt, akik bűnbocsátó és megváltó szeretetét megvetik és elutasítják s könyörülő szeretete mindazok iránt, akik azt elfogadják. Az ilyenekkel Ő együtt szenved, hordozza őket, megszabadítja őket. De legrettenetesebb az, ha valaki már tapasztalta ennek a könyörülő, megváltó szeretetnek az édességét, az erejét, s aztán ismét megfedkezik róla, engedetlené lesz, s kihívja maga ellen az Úr haragját és bosszuállását. Őh Isten népe, becsüld meg Uradnak kegyelmét és légy hű hozzá!

Jer. 31: 31—34.

Nov. 28. Máté 21: 1—9. „Imhol jö néked a te királyod!” ezt hirdeti nekünk az adventi időszak. Jött az első karácsonykor mint kicsiny, tehetetlen, egyszerű gyermek, jött aztán a mai igék szerint, alázatosan és számárháton ülve, de azokkal, akik ismerték és szerették, már sejtelve királyságát és dicsőségét. S jön minden adventben, de jön az évnek bármely szakában, a kereső, a vágyakozó lelkekhez, hogy megszülethessen bennök, mint egykor a bethlehemi istállóban, s bevonulhasson oda, mint Ur és Király. Ott van-e már a te szívedben? Őh készítsd el számára a helyet, mert ha dicsőségben jól es te nem fogadtad be Őt, akkor Biráddá lesz, s lángtekintete halálos ítélet számodra.

Róm. 13: 11—14. Luk. 1: 68—79. Zsid. 10: 19—25.

Nov. 29. Zsolt. 89: 1—19. Boldog az a nép, amelynek igazságos és szerető királya van. De van-e földi király, amelyikben ezek a tulajdonságok a legteljesebb harmoniában egyesülnének? Bizony nincs. Hanem van egy égi Király s annak a népe nem fogyhat ki a dicséretből, ha Királyáról szól. Kegyelem, hűség, erő, hatalom, igazság, jogosság, minden meg van ebben a Királyban. S mindezt népének javára fordítja. Védőpaizsa Ő az övéinek, igéjének tisztán zengő kürtje, orcájának világossága vezeti őket.

Jak. 5: 12—20.

Nov. 30. És. 63: 11—19. Őh milyen megrázó az eltévelyedett, bűnbánó népnek a segélykiáltása! Mennyivel boldogabb lett volna, ha sohasem válik hiütelenné ahöz a hűséges Pásztorhoz, aki karjain hordozta, s minden veszedelemből kimentette. De még most sem késő! A bűnbánatnak könnyei megnyitják az utat az Úr számára, hogy újra alászálljon és lakozást vegyen a megtört szivekben. Atya és Megváltó Ő, s az Atya tárt karokkal várja a tékozló fiakat, akiket a Megváltó vére árán megvásárolt. Ha már Izrael felismerte az Atyát, s a Megváltót, ne ismerhetné-e fel Őt a mi népünk is? Imádkozzunk érte! Légyen nálunk is advent, az Úr eljövetele a szivekbe.

Kol. 1: 1—14.

Vargha Gyuláné.